

HANA HEGEROVÁ MLÝNSKÉ KOLO V SRDCI MÉM

Nové album vychází v pondělí 11. října 2010!

„Taky mi trvalo třiatdvacet let, než jsem se k tomu odhodlala. Jsou to písničky, které jsem doma sušila hrozně dlouho. Splácím své dluhy těm, kdo to pro mě třeba před dvaceti roky přeložili. Jsou to vynikající textaři. Pro natočení alba byl nejvyšší čas. Příští rok mi bude osmdesát a myslím, že už novou desku nenatočím.“

Téměř čtvrtstoletí od Potměšilého hosta (1987) tedy nabízí písně s důvěrou otextované a trpělivě v šuplíku čekající na tu správnou chvíli. Dvě z nich – Tak už bal a Čas na prázdniny – se dokonce dočkaly jiné podoby, když Hegerová sama nahlédla to téma znovu, z odstupů mnoha stovek, možná tisíců zazpívání.

Získat práva k tučtu českých a jedné slovenské verzi nebylo jednoduché, neboť dědici se občas hledali těžko a cizojazyčné přebásnění je

u francouzských autorů a interpretů sledováno obzvláště pečlivě. Podařilo se: paní Hana tak nazpívala vytouženého Moustakiho, Gainsbourga, Barbaru, Mayereau, Legranda nebo Ferrehu. Textaři Jiřina Fikejzová, Pavel Vrba, Jaromír Nohavica (ten si onu Starou píseň s HH také zazpíval), Jiří Dědeček, Jan Jiráň, ale také L'ubomír Feldek, Pavel Cmíral nebo z odkazu Pavel Kopta a Eva Janovcová nepochybně velice přispěli k celkové síle vyznění alba.

Klavírista, skladatel a hudební producent Petr Malásek přizval do studia především muzikanty s pódiovou zkušeností i lidským kontaktem se zpěvačkou. Kontrabasista Robert Balzar, bubeník Pavel Bady Zbořil nebo saxofonista František Kop ve spojení s dalšími nástroji, ale také s velkým studiovým orchestrem, podpořili ji

sugestivně podané příběhy lásek, shledání, vzpomínek, konců vztahů i konců opravdových. Zvukově křišťálově vytvořili prostředí pařížské kavárny, provensálské vinárny i pražského jazzového klubu těsně po zavíračce. To vše znamenitě zaznamenal v Hudebním studiu Smečky a studiu LineArt zvukový mistr Michal Pekárek.

Nové album Hany Hegerové je zpěvaččinou poctou žánru, splacením dluhu vůči sobě samé, oblíbeným autorům, přátelům textařům – a vlastně také vůči nám všem. Tolik let se skvělými koncerty, ale dlouho bez nových písniček: to čekání je naštěstí právě u konce!

Album vydává Supraphon na základě výhradní licence společnosti Live Production.

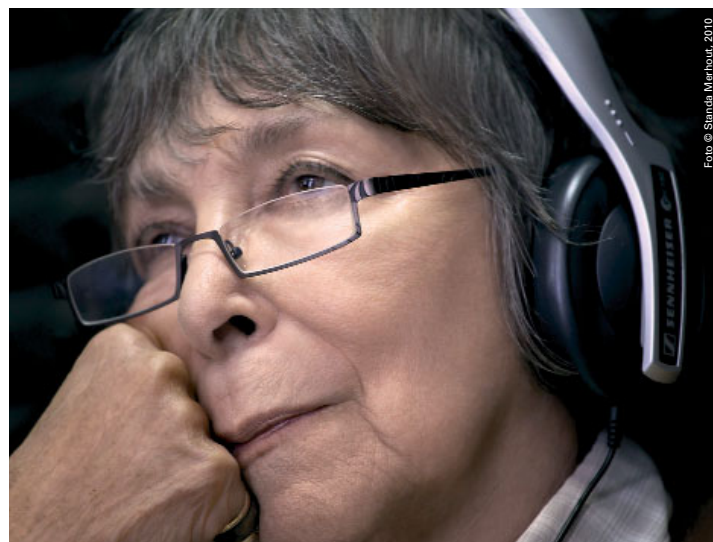

Foto © Stanislav Merhaut, 2010

HANA HEGEROVÁ Mlýnské kolo v srdci mém

- Jsem snob** (Je suis snob)
Benjamin Lazare Walter / Boris Vian
český text: Jiří Dědeček
- Rozdíl** (Différence)
Isabelle Mayereau
český text: Eva Janovcová
- Já vím** (Homme)
Didier Barbelivien
český text: Jiřina Fikejzová, Pavel Vrba
- Tak už bal** (Faut pas pleurer comme ça)
Daniel Georges Bevilacqua / Daniel Guichard, Jean Pierre Lemaire
český text: Jiřina Fikejzová
- Motorkářka** (L'homme a la moto)
Mike Stoller, Jerry Leiber / francouzský text: Jean André Brun
český text: Jan Jiráň
- Děšť tváře smáčí** (Nantes)
Monique Serf (Barbara)
český text: Pavel Kopta
- Lebka** (Quand j'aurai du vent dans mon crane)
Serge Gainsbourg / Boris Vian
český text: Pavel Vrba
- Čímž chci říct** (La valse des lilas)
Michel Legrand, Eddie Barclay / Eddy Marnay
český text: Pavel Cmíral
- Čas na prázdniny** (Michèle)
Michel Jacques Cywie / Didier Barbelivien
český text: Jiřina Fikejzová
- Stará píseň** (La Dame Brune)
Georges Moustaki / Georges Moustaki, Monique Serf (Barbara)
český text: Jaromír Nohavica
- Vzpomínka na Paříž** (Il n'y a plus d'après)
Guy Isidore Beart
český text: X. Šotolová
- Mlýnské kolo v srdci mém** (The Windmills Of Your Mind)
Michel Legrand / Alan Bergman, Marilyn Bergman
český text: Pavel Vrba
- Ten zlodej čas** (Avec le temps)
Léo Ferre
slovenský text: L'ubomír Feldek

Koncerty Hany Hegerové

- 10. 10. Divadlo Kalich Praha
- 14. 10. Divadlo Jablonec n/Nisou
- 20. 10. Divadlo Kalich Praha
- 31. 10. Janáčkovo divadlo Brno
- 07. 11. Divadlo Kalich Praha
- 23. 11. Divadlo Chomutov
- 29. 11. Divadlo Kalich Praha
- 06. 12. Nová scéna Bratislava
- 16. 12. Divadlo Kalich Praha
- 19. 12. Divadlo Kalich Praha

www.hanahegerova.cz

AKTUALITY

**BÍLÉ VÁNOCE
LUCIE BÍLÉ**

Na začátek listopadu připravuje své první samostatné vánoční album LUCIE BÍLÁ. Společně s klavíristou, kapelníkem a hudebním producentem Petrem Maláskem vybrali sestavu songů, patřících mezi celosvětově nejúspěšnější, přidali podobně proslulé české a objevili několik překvapení. Vynikající instrumentalisty ve studiu dopl-

nil Pražský symfonický orchestr, Český chlapecký sbor Boni Pueri a také v duetech Marta Kubišová a Karel Gott. Na vydání alba naváže i speciální koncertní turné.

VÁNOČNÍ RADOST ZUZANY LAPČÍKOVÉ

Již na konci měsíce října vyjde album s písněmi adventu a Vánoc z dílny moravské zpěvačky a cimbalistky Zuzany Lapčíkové. V adventních písních vybraných pro nahrávku z barokních kancionálů se podivuhodně setkává „umělá tvorba“ s kouzelnou poetikou lidových, ústně tradovaných písní. Album dostalo název: Marija Panna přečistá. Málokdo ví o moravských kolečkách tolik, co Zuzana Lapčíková; ještě méně je těch, kteří je umí převyprávět s takovým pochopením a citem.

LENKA FILIPOVÁ – CONCERTINO 2010

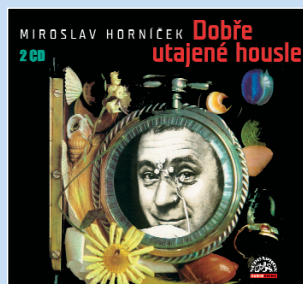
Po dvaceti letech se Lenka Filipová vrátila ke svému, Platinovou deskou oceněnému, kytarovému albu Concertino. Některé ze skladeb dostaly novou podobu, jiné jsou zcela nové a i příznivci Lenčina podmanivého hlasu si přijdou na své. Album Concertino 2010 představuje Lenku Filipovou jako klasickou kytaristku, kterou zajímá hudba mnohem víc než hranice mezi žánry. Lenka Filipová po vydání alba Concertino (15. 10.) připravuje podzimní koncertní turné, v rámci kterého vystoupí 23. listopadu a 24. listopadu v Bratislavě a 29. listopadu v Praze v Hudebním divadle Karlín.

**MICHAL DAVID
NA DVD NAPLNĚNÉM
HITY Z 80. LET**

Na konci října se fanoušci melodických hitů Michala Davida dočkají něčeho, co dosud nebylo k mání: původních verzí jeho hitů, doplněných televizními snímky, chcete-li „klipy“. Téměř tři desítky písniček s originální podobou z osmdesátých let minulého století.

**NEJOBLÍBENĚJŠÍ KNIHA
MIROSLAVA HORNÍČKA**

Knihu Dobře utajené housle napsal Miroslav Horníček v roce 1967 a načetl o čtyři roky později. U svého publika tehdy sklídl ohromný úspěch. Téma střetu myšlení muže a ženy v drobných denních událostech a jejich humorné řešení je nadčasovým tématem. To dokazuje i skutečnost, že letos v říjnu (po 39 letech) se Horníčkova pozoruhodná nahrávka dostává poprvé na CD.

VLADIMÍR MIŠÍK & Etc = DÉJA VU PODRUHÉ

V půlce října vydá Supraphon druhý díl úspěšné loňské 4CD kolekce Vladimíra Mišíka. Po první čtveřici jeho alb, docela určitě označitelných za legendární, přichází řada na pokračování v podobě kvartetu nahrávek z konce osmdesátých a první poloviny devadesátých let. Komplet mapující tvorbu Vladimíra Mišíka & Etc... z let 1989 – 1996 bude obsahovat alba: 20

deka duše (1990), Jen se směj (1993), Live...Unplugged (1994), Město z peřin (1996) a také několik bonusů. Stejně jako minule jsou tato čtyři alba zvukově remastrována a umístěna v na první díl navazujícím speciálním kartonovém balení, které je v nezaměnitelné úpravě z grafické dílny Karla Halouna.

**Album Cigánských diablov pokřtil
Michael Kocáb!**

Po návratu Cigánských diablov z Číny, kde s velkým úspěchem vystoupili na EXPO 2010 v Shanghai, se uskutečnil v Bratislavě křest jejich alba Adagio & Furioso. Album pokřtil velký obdivovatel nespoutaných Cigánských diablov Michael Kocáb.

Na jejich jedinečný hudební temperament se mohou těšit i čeští posluchači. Poprvé Cigánski diabloi vystoupí v Praze 10. listopadu 2010 se Zlínskou filharmonií. Stanou se jednou z hlavních hvězd čtrnáctého ročníku festivalu Netradiční žižkovský podzim. Podruhé Cigánski diabloi vystoupí v Praze 10. prosince 2010 v programu Gypsy Spirit, který se uskuteční v prostorách Pražské křižovatky (kostel sv. Anny) a bude zaznamenán Českou televizí.

VÁCLAV NECKÁŘ: PLANETÁRIUM BYLO TĚŽKÝM OŘÍŠKEM!

Foto: M. Kubica

Díky vydavatelství Supraphon je na trhu další unikát: reedice dvojalba Václava Neckáře Planetárium ve zvukové i filmové podobě. Jde o komplet (CD+DVD), který potěší jak příznivce zmíněného zpěváka a muzikantů, kteří se „motali“ kolem něj, tak i všechny, kteří se zajímají o historii a milníky československého rocku. Václav Neckář v Planetáriu dokazuje, že „umí“ prakticky jakékoliv hudební žánry a že je navíc vybaven i pohybově; autory jednotlivých kompozic projektu jsou pak skutečné špičky té doby. Planetárium je jedním z důkazů, že i v časech politicky tragických u nás vznikaly hudební a pódiové skvosty, které daleko předběhly svou dobu.

O Planetáriu mluvíme přímo s Václavem Neckářem.

Co pro vás znamenalo Planetárium? Jak zapadalo do kontextu vaší dosavadní tvorby?

Planetárium pro mě bylo těžkým oříškem, jelikož je to rozsáhlý projekt. Vzniklo vlastně díky Zdeňkovi Rytířovi. Zdenda se ve Stromovce zatoulal do prostor pražského planetária, v jehož kopuli se měnilo postavení hvězd z pohledu severní a jižní polokoule. Zdeňek seděl ve tmě v poslední řadě a hledal kdo celý ten složitý mechanismus planetária řídí. Najednou zahlédl za řídícím panelem mrňavou, brejlatou dívku, která ve svých malých ručkách ovládá celý vesmír. V roce 1974 jsme natočili desku „Tomu kdo nás má rád“ a další deskou v roce 1977 bylo právě „Planetárium“, kterým jsme vlastně pokračovali v monotematických projektech.

Prý jste měli dvakrát tolik kompozic, než se vešlo na 2LP...

Zdeňek a Michael Prostějovský coby producenti alba oslovili spoustu přátel, autorů, a najednou jsme

měli hromadu písní s podobným tématem, takže bylo po ruce asi čtyřicet skladeb a s těžkým srdcem jsme polovinu vyřadili. Více by se na 2LP tenkrát skutečně nevešlo.

Byly s Planetáriem potíže u cenzorů?

Samozřejmě. Hlavně s texty. Například v textu Zdeňka Rytíře „Sluneční vítr“ jsou verše: „Kdo ví, co lidstvu schází, dvířka a v nich klíč. A chodba jíz se vchází, k dávným světům pryč“. V původním textu bylo „...k jiným světům pryč...“, a ostrážitý cenzor podotkl, že je to návod k emigraci...

Jak přijalo Planetárium publikum?

Obchodní manažer Supraphonu Jiří Vinařický mi sdělil, že takovýhle projekt se neprodá. Vzal si ale nahrávku domů a naštěstí ji nechal poslechnout svému synovi. Ten prý řekl: „...to je ono...!“. Planetárium pak bylo v některých obchodech „podpultovkou“. Supraphon ho musel dolisovávat. Nakonec se ho prodalo 125.000 kousků, a to bylo dvojpříčko! Takže si myslím, že se publiku líbilo.

Na Planetáriu spolupracovala řada autorů – jak těžké bylo udržet soudržnost projektu?

Na Planetáriu skutečně spolupracovala řada autorů, bylo jich, tuším, sedmáct. První desku aranžoval Ota Petřina a druhou můj brácha Honza. V té době měli celkem hodně společný pohled na muziku. Tím pádem celé album drží pohromadě a má svůj „zvuk“. Ten ohlídal František Rebiček s Jiřím Brabcem.

Po vydání alba vznikl pódiový projekt; jak vznikl? Konkrétně: kdo se podílel na scéně, choreografii, jak moc byla celá věc konzultována s vámi?

Ano, pódiová podoba Planetária vznikla po vydání alba v roce 1979, premiéra se uskutečnila 3. září

v Městském divadle v Kladně. O choreografii se postarali Zdeněk Prokeš a Jan Hartman. Dramaturgii a režii měli na starosti Darek Vostřel a Zdeněk Rytíř. Výtvarníkem kostýmů byl Josef Jelínek, scénou pak navrhl a víceméně i realizoval brácha Honza. Důležitá byla i technika. O zvuk se postaral Josef Hladík a o světla a pyrotechnické efekty Josef „Čiča“ Čičmanec, Luboš Hlinovský, Jan Zvěřina a Dan Lavers. V programu jsme spolupracovali i s členy Vysokoškolského uměleckého souboru UK. Se všemi jsme samozřejmě úzce spolupracovali a jednotlivé záležitosti konzultovali.

Kde a kdy vznikl filmový záznam, který nyní vychází spolu s audionahrávkou na supraphonském kompletu?

Studiový projekt, který je na zmíněném DVD, vznikl v roce 1983 v Československé televizi, nejedná se tedy o záznam koncertu. Jeho režisérem byl Jan Bonaventura.

Zasahoval jste do něj?

Nezasahoval. Na scénáři pracoval Jan Bonaventura společně s Ivanem Štědrým, všechno měli v rukách právě oni. Co se týče obrazu, je to jejich dílo. Některé skladby se z časových důvodů musely krátit. Z původního jevištního projektu je tu krátká ukážka Apokalypsy s členy baletu Vysokoškolského uměleckého souboru UK.

V jakém stavu byl nalezený záznam?

S myšlenkou vydat komplet CD a DVD přišel Supraphon, na věci se podílela i Česká televize. Mohlo se ale stát, že DVD nakonec vůbec nebudě – kopie obrazového záznamu byla totiž dost poškozená. Jiří Mošner v ADK studiu ale udělal maximum a Planetárium je teď lepší než tenkrát. K obrazu je samozřejmě nasazen zvuk stereo. V roce 1983 se Planetárium vysílalo mono.

Budou podobně vydány i vaše další projekty?

Doufám. Například k projektu „Atlantida '99“ byl také natočený televizní komponovaný pořad. Věřím, že vyjde v podobném kompletu.

Dočkáme se i vašeho dalšího studiového alba?

Pokusíme se...

SU 5991-2

Nezapomenutelný Karel Hála

Před dvěma lety zemřel Karel Hála, který byl stálíci tuzemské scény celé půlstoletí. Svěrázný, za všech okolností elegantní swingař, schopný zpívat jazz, vyšší „populár“ i operetu. Holohlavě atraktivní exteriér, ale především nezaměnitelný hlas, výtečné frázování a velká univerzálnost. Je nepochybné, že bez hitů proslulosti Chci zapomenout, Dej mi pár okovů, Zámorí, Pokání, Sít houpací, Dívko toulavá, Má pouť, Lodí bílou, Hádej Matyldo, Už mě leccos neláká, Smejvám lásku nebo Můj otčenáš by to nebylo ono. Supraphon nyní vydal dvojalbum pod názvem: Dej mi pár okovů ...a dalších 44 hitů. Jsou zde pohromadě skladby od legendární Vzpomínky ku zůstanou přes tradiční Beal Street Blues, mexické La bamba, muzikálové Alexandrův Ragtime band nebo Ol'man River, památné české Pod starou lucernou, Tulák či Hm, hm, ale také Šeríky až bílé či dechovkové Pojď sem s tím sudem až po parádní Vrať se do Sorrenta.

Foto: O. Dlabala

PAVEL HAAS QUARTET VE SKVĚLÉ SYMBIÓZE S HUDBOU ANTONÍNA DVOŘÁKA

Pavel Haas Quartet přichází s další výtečnou nahrávkou: na jednom CD vycházejí dva smyčcové kvartety velikána české hudby Antonína Dvořáka. Jde o Smyčcový kvartet č. 12 F dur „Americký“ a Smyčcový kvartet č. 13 G dur, napsaný už po skladatelově návratu do vlasti. Nad novým – a opět prvotřídním – supraphonským albem jsme se sešli s violistou kvarteta Pavlem Niklem.

Nahrané Dvořákovy kvartety jsou prý vaší srdeční záležitostí; proč?

Srdeční záležitostí jsou pro nás nejen kvartety, které se objevily na naší nahrávce, ale dílo Antonína Dvořáka jako takové. Neumím si představit, že by jeho hudba alespoň z malé části nepoznamenala pozitivně kohokoliv, kdo ji slyší. Z Dvořákovy životního příběhu je zcela patrné, že byl upřímným, skromným a bohabojným člověkem s velkým srdcem. Proto hudba, kterou vytvořil, je stejně upřímná, skromná a srdečná. Dvořákův talent spočíval mimo jiné v tom, že všechny tyto vlastnosti dokázal vepsat mezi linky notové osnovy tak, aby každý, kdo ji slyší (nebo v našem případě hraje) pochoпил její poslání.

Jaké jsou zásadní rozdíly v kompozici 12. a 13. Smyčcového kvartetu?

Oba kvartety propojuje pocit štěstí,

kteří Dvořák prožíval v čase jejich komponování. Smyčcový kvartet „Americký“ vznikl v době, kdy trávil prázdniny jako ředitel newyorské konzervatoře v osadě Spillville a opus 106 psal už po návratu domů do rodných Čech. V obou případech pracoval ve společnosti svých blízkých a v přírodě, kterou vždy miloval. Kompozičně je „Americký“ kvartet inspirován Haydnem, je více přímý a, řekněme, jednodušší. Oproti tomu op. 106 je téměř symfo-

nické dílo pro smyčcový kvartet. Pracovitost každé kompoziční složky je dovedena téměř k dokonalosti.

Který z kvartetů je hráčsky vděčnější a který interpretačně obtížnější?

Z hráčského hlediska každý z kvartetů vyžaduje zvýšenou pozornost na jiné aspekty. Intonace a souhra jsou ale samozřejmě nutností vždy. Neřekl bych, že jeden je těžší a druhý lehčí. Vždy záleží na úhlu

pohledu. Spíše bych ohodnotil, který z kvartetů je vděčnější posluchačsky. „Americký“ je určitě mnohem známější a těší se velké oblibě u publika; setkáváme se ale i s tím, že většina zahraničního publika slyší na koncertech kvartet opus 106 poprvé a lidé nám pak chodí nadšeně říkat, že je to úžasná skladba. Určitě si oba kvartety najdou svůj okruh posluchačů.

Doznívá ještě i kvartetu op. 106 Amerika?

Tak, jako Dvořák poznamenal svým působením Ameriku, poznamenala určitě i Amerika jeho. Třeba už jen jeho odloučením od domova. V každé skladbě z tohoto období i po návratu tak v jistém smyslu Amerika doznívá.

Zahrají si ve zmíněných kvartetech všichni nebo je některý nástroj víc v popředí a jiný víc v pozadí?

Na Dvořákově hudbě je úžasné mimo jiné to, že skvělým způsobem pracuje s hlasy. I když je v daný moment určitý hlas brán jako doprovodný, neznamená to, že ztrácí svoji důležitost a krásu. Mnohdy je o dost zábavnější hrát protihlas než hlavní tematickou linku. Ale samozřejmě ve většině případů je nejnáročnější part prvních houslí.

Proč jsou na CD kvartety zařazeny „antichronologicky“?

Chtěli jsme přenést těžiště nahrávky více na kvartet op. 106 a tak trochu tím upozornit všechny naše posluchače na fakt, že ač se tento kvartet hrává málo a je méně známý, nesnižuje to v žádném případě jeho kvality. Naopak si myslíme, že je opomíjen zcela neprávem. Doufám, že to z naší nahrávky bude zřejmé.

Sir Charles Mackerras – dirigent, který světu přinesl českou hudbu.

„Byl to skvělý muzikant. Jen málo dirigentů obsáhne stylově takovou šíři repertoáru jako on. Ze všeho nejvíce mu ale vděčím za to, že českou hudbu přinesl na Západ.“ Těmito slovy se operní hvězda Renée Fleming poklonila Siru Charlesi Mackerrasovi, jehož dlouhá a neuvěřitelně plodná dirigentská kariéra i životní cesta skončila ve věku 84 let v červenci t.r. Skutečně, česká hudba neměla v posledních několika desetiletích ve světě většího advokáta a propagátora; a chce se dodat – také milovníka a znalce. „Ze srdce miluji Dvořákovu hudbu. Vedle Mozarta je to podle mne prostě nejlepší skladatel. Napsal skvělé symfonie, symfonické básně, napsal opery, komorní díla, písně, napsal velká duchovní díla, prostě všechno...“ Hudební svět spojuje Mackerrasovo jméno s českou hudbou – a s Janáčkem především. Janáček si osudově zamiloval od prvních dnů svých studií u Václava Talicha v Praze, Janáček poté objevil celému světu. „Nemusím nikomu říkat, že Händel či Mozart jsou skvělí skladatelé. Ale bylo tu potřeba někoho, kdo bude říkat, že taky Janáček je skvělý skladatel, a to jsem dělal. Jestli jsem v životě něčeho dosáhl, tak to je propagace Janáčka.“ Supraphon měl tu čest až do konce spolupracovat s tímto velkým dirigentem a zvláště s Českou filharmonií zaznamenat jeho pojetí široké škály děl čtveřice největších českých skladatelů. Seznam ocenění těchto nahrávek by byl dlouhý... Věnujme raději čas a pozornost poslechu jeho muzikantského odkazu na těchto nahrávkách, které s úctou a láskou k Siru Charlesovi Supraphon předkládá všem, kdo si ho chtějí připomínat.

SU 4041-2

SU 4042-2

Jak probíhalo nahrávání?

Nahrávání s lidmi, se kterými jsme spolupracovali na všech našich supraphonských nahrávkách, je vždy příjemné. Navzájem už se dobře známe a víme, co od sebe můžeme očekávat. Vždy spolupracujeme jeden na druhého a víme, že každý má osobní zájem na tom, aby byl výsledek co nejlepší. Na nahrávkách je to pak poznat. Navíc ve studiu vždy vládne skvělá a pohodová atmosféra, což je velmi důležité.

SU 4038-2